

Част ми је што сам позвана да говорим пред скупом Окупирајмо Волстрит у четвртак увече
Пошто
је
озвучење
(срамотно
) забрањено
, па
све
што
кажем
мора
да
понови
више
стотина
људи
да
би
други
чули
(такозвани
људски
микрофон
) , оно
што
ћу заправо
ре
ћи
на
Либерти
плази
мора
да
буде
врло
кратко
. Имајући
то
у

Пише: Наоми Клајн
петак, 14 октобар 2011 00:10

*виду
, овде
је
дужа
, нескраћена
верзија
говора*

Волим вас.

Не кажем то да би ми стотине вас одговорило узвиком: „Волим те”, иако је то очигледна предност људског микрофона. Реци другима оно што би желео да чујеш од њих, само много гласније.

Један од говорника на јучерашњем синдикалном скупу рече: „Нашли смо једни друге.” Тај осећај одлично описује лепоту онога што овде настаје. Отворен простор (као и идеја, тако велика да је не може задржати ниједан простор) где сви људи који желе бољи свет могу да пронађу једни друге. Веома смо захвални.

Једну ствар сигурно знам, постоји један одсто људи који воли кризу. Кад су људи очајни и успаничени и изгледа као да нико не зна шта му је чинити, право је време да они прогурају листу жеља своје прокорпоративне политике: приватизација образовања и социјалног осигурања, сеча јавних услуга, укидање и последњих ограничења моћи корпорација. Усред економске кризе, то се дешава широм света.

Ову тактику може да спречи само једно, а на сву срећу то је нешто веома велико: 99 одсто. Тих 99 одсто преузима улице од Медисона до Мадрида, да каже: „Не. Ми нећемо платити за вашу кризу”.

Тај слоган испаљен је из Италије 2008. године. Пренео се у Грчку, Француску и Ирску и коначно пронашао свој пут до ове квадратне миље где је криза и почела.

„Зашто се они буне?“, питају се збуњени ТВ аналитичари. У међувремену, остатак света пита: „Шта сте чекали досад?“, „Питали смо се када ћете се појавити.“ И више од свега: „Добро дошли.“

Многи људи пореде Окупирајмо Вол стрит с такозваним антиглобалистичким протестима у Сијетлу 1999. године, који су привукли пажњу целог света. Био је то последњи пут да је глобални, децентрализовани покрет који су водили млади директно напао корпоративну моћ. Поносна сам што сам била део онога што смо назвали покретом над покретима.

Али постоје, такође, и значајне разлике. На пример, ми смо одабрали самите као мете: Светске трговинске организације, Међународног монетарног фонда, Г-8. Али самити су пролазни, трају само недељу дана. То је и нас учинило пролазнима. Појавили бисмо се, доспели на светске насловне стране, а онда нестали. А у грозници хиперпатриотизма и милитаризма која је уследила после напада 11. септембра било нас је лако почистити у потпуности, барем у Северној Америци.

С друге стране, Окупирајмо Вол стрит одабрао је непокретну мету. И нисте поставили крајњи рок свог присуства овде. То је мудро. Пустите корене само ако постојано стојите у месту. То је кључно. Чињеница је да у овој информатичкој ери превише покрета никне као дивно цвеће, али брзо одумре. Зато што немају корена. И немају дугорочних планова о томе како ће се одржати. Па када олује дођу, само их однесу.

Дивно је бити хоризонтално организован и дубоко демократичан. Али ти принципи су сагласни с напорним радом у изградњи структура и институција које су довољно постојане да издрже надоласеће олује. Чврсто верујем да ће се то десити.

Овај покрет чини још једну исправну ствар – ви сте се определили за ненасиље. Одбили сте да испуните очајничку жудњу медија за сликама сломљених излога и уличних борби. Та огромна дисциплина значи да су медији по ко зна који пут пренели само срамну и ничим изазвану полицијску бруталност, што смо видели и прошле ноћи. У међувремену, подршка овом покрету све више расте. Још мудрости.

Започели смо борбу са најмоћнијим економским и политичким силама на планети

Пише: Наоми Клајн
петак, 14 октобар 2011 00:10

Али највећа разлика након једне деценије јесте у томе што смо се 1999. године супротставили капитализму на врхунцу помахниталог економског бума. Незапосленост је била ниска, цене акција брзо су расле, као и њихова продаја. Медији су били опијени лако зарађеним новцем. Тада се све вртело око отварања, а не затварања предузећа.

Нагласили смо да дерегулација у позадини те помаме има своју цену. Штетила је правима запослених. Штетила је еколошким стандардима. Корпорације су постајале моћније од влада, што је штетило нашим демократијама. Али, да будем искрена, док су добра времена трајала, супротстављање економском систему заснованом на похлепи није имало прођу, бар не у богатим земљама.

Десет година касније, изгледа као да више нема богатих земаља. Само много богатих људи. Људи који су се обогатили пљачком друштвеног богатства и исцрпљивањем природних ресурса широм света.

Суштина је да је данас свакоме јасно да је систем дубоко неправедан и да се љуља као брод ван контроле. Неспутана похлепа уништила је светску економију. Уништава и природни свет. Ловимо превише рибе у океанима, загађујемо наше воде дубинским пумпањем и бушењем у потрази за енергентима, окрећемо се облицима енергије који највише згађују планету, као што је катрански песак у Алберти. Атмосфера не може да апсорбује количину угљеника коју производимо, што ствара опасно загревање. Нова стварност је серијска катастрофа: економска и еколошка.

То су чињенице на терену. Толико су непорециве, тако очигледне, да је много лакше повезати се с јавношћу сада него 1999. године, и брзо створити покрет.

Сви ми знамо, или бар осећамо, да је свет окренут наглавачке: понашамо се као да је неисцрпно оно што је заправо ограничено – фосилна горива и атмосферски простор који може да апсорбује њихово сагоревање. Понашамо се као да постоје строге и непомичне границе онога чега заправо има у изобиљу – финансијских средстава за стварање друштва какво нам је потребно.

Задатак нашег времена јесте да се то преокрене: да се оспори та лажна оскудица. Да не одступамо од тога да *можемо* приуштити изградњу пристојног, инклузивног друштва

Пише: Наоми Клајн
петак, 14 октобар 2011 00:10

– а да у исто време поштујемо
што Земља може да поднесе.

стварне границе онога

Климатске промене нам говоре да то морамо да урадимо пре неголи буде касно. Овога пута наш покрет не сме скренути, не сме се поделити, сагорети или нестати пред другим догађајима. Овога пута морамо успети. И не говорим о регулисању пословања банака и повећању пореза богатима, иако је и то важно.

Говорим о мењању основних вредности које управљају нашим друштвом. То је тешко уклопити у један једини медијски прихватљив захтев, тешко је пронаћи начин да се то уради. Али иако је тешко, не значи да је мање хитно.

То је оно што видим да се дешава на овом тргу. По начину на који храните једни друге, како грејете једни друге, слободно делите информације и обезбеђујете здравствену заштиту, часове медитације и програме оснаживања. Мој омиљени транспарент овде каже: „Стало ми је до тебе”. У култури која обучава људе да избегавају да једни друге погледају у очи, да говоре: „Нека цркне”, то је потпуно радикална изјава.

Неколико мисли за крај. У овој великој борби, постоје неке ствари које *нису важне*:

-

како се облачимо,

-

да ли уздижемо песницу или показујемо знак мира,

-

да ли можемо уклопити наше снове о бољем свету у медијску поруку.

Започели смо борбу са најмоћнијим економским и политичким силама на планети

Пише: Наоми Клајн
петак, 14 октобар 2011 00:10

И неколико ствари које су збиља важне:

-

наша храброст,

-

наш морални компас,

-

како се опходимо једни према другима.

Започели смо борбу с најмоћнијим економским и политичким силама на планети. То је застрашујуће. Како овај покрет буде постајао све снажнији, постаће још страшније. Будите увек свесни да ће бити искушења да се борба скрене ка мањим метама – рецимо на особу која седи поред вас на овом митингу. На крају крајева, њу је лакше победити.

Не подлежите искушењу. Не кажем да се не прозивамо међусобно за срања. Али овога пута, хајде да се опходимо једни према другима као да намеравамо да се боримо раме уз раме још много, много година. Јер задатак који је пред нама неће захтевати ништа мање од тога.

Хајде да се опходимо према овом прелепом покрету као да је најважнија ствар на свету. Зато што јесте. Стварно јесте.

Говор Наоми Клајн пренет је с веб-странице магазина *The Nation*

Превод с енглеског: Растко Шејић

Започели смо борбу са најмоћнијим економским и политичким силама на планети

Пише: Наоми Клајн
петак, 14 октобар 2011 00:10

(<http://agencijastrikla.blogspot.com/>)